

JULIA BURGERS-DROST

Als twee
druppels water



GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

‘Je kunt het niet maken, Eline, om weg te blijven!’ Belle Kaptein kijkt haar collega berispelijk aan. Eline kruipt onder haar bureau om haar uitgeschopte schoenen te zoeken.

Haar antwoord is onduidelijk wat Belle er toe brengt haar vraag te herhalen. Nou ja... vraag? Het klonk uit haar mond meer als een berisping.

Met een rood hoofd komt Eline tevoorschijn en ze heft één hooggehakt schoentje op. Alsof ze er iemand mee te lijf wil gaan. ‘Ik háát dat soort recepties. Na een halfuur borrelen gedragen je bazen zich als schooljongens en proberen in eh... je-weet-wel te knijpen. En de volgende ochtend komen ze weer met een nors gezicht met opdrachten of andere bevelen. Nota bene... nieuwjaarsreceptie! Alsof het iemands verdienste is dat er weer een jaar om is! We worden allemaal een jaar ouder, of je het leuk vindt of niet. We krijgen allemaal te maken met de gevolgen van recessie en wie weet dreigen ze met ontslag. En dat moet zo nodig gevierd worden!’ Eline verdwijnt opnieuw onder haar bureau.

Belle kent haar collega als geen ander. Ze

werken al jaren samen en zijn allebei voorzichtig iets omhooggeklimmen in het bedrijf. Hoewel ze beiden hun administratieve baan saai vinden, blijven ze op hun stoel zitten. Eline duikt met een somber gezicht weer op. ‘Wie zal mij missen?’ Ze ploft op haar bureaustoel neer en veegt met een vinger langs de zojuist ontstane ladder in haar panty. ‘Ook dat nog!’ Haar voeten glijden in de schoenen en ze vouwt demonstratief haar armen over elkaar. Belle gaat op de rand van haar bureau zitten. ‘Luister, Eline. Je weet heel goed dat de chef iedereen in de gaten houdt en als jij je niet laat zien, krijg je dat vroeg of laat te horen. Ik heb wel een paar nieuwe panty’s voor je en als je mijn sjaal op een chique manier om je hals knoopt, zie je er uit alsof je speciaal gekleed bent voor de receptie.’

Eline hoont: ‘En wat zegt men op zulke gelegenheden? Baas, gelukgewenst met het nieuwe jaar! Dat de cijfers mogen stijgen en u uw driedubbel belegde boterham toch vooral kunt blijven eten!’

Eline weet best dat Belle gelijk heeft. Wat is er mis met een receptie? Hooguit een uurtje vrije tijd, meer kost het niet.

Belle rekt bedaard een lade van haar bureau

open en tovert er een pakje panty's uit. 'Alsjeblieft, aantrekken, die dingen. Je moet opschieten, we zijn toch al aan de late kant dankzij jouw ge-uh uh... protesten!'

Samen lopen ze naar de toiletruimte en terwijl Eline haar panty verwisselt, maakt Belle, staand voor één van de glanzende spiegels, haar gezicht op. Ze spert haar mond wijd open, tuit dan de lippen weer, grijnst tegen zichzelf en bekijkt het resultaat kritisch. Ze kan tevreden zijn. 'Misschien ontmoet je vanavond de man van je leven wel. Dat hoor je zo vaak... 'Waar hebben jullie elkaar leren kennen?' 'O... op een doodsaaie receptie...' Ik bedoel maar! En als de chef handtastelijk wordt, geef je hem gewoon een tik op zijn vingers of je roept dat je zijn vrouw ergens ziet staan. Bovendien blijf ik in je buurt.' Belle schikt haar bontgekleurde zijden sjaal om Elines hals en beweert dat ze er uit ziet om te stelen. 'Jij met je blonde haar hebt kleur en fleur nodig. Hier je mag mijn make up ook gebruiken.'

Even later loopt Belle keurend om Eline heen en knikt tevreden. 'Meid, we gaan het ervan nemen. Ik heb honger, en ik weet zeker dat ondanks de slechte jaarcijfers de hapjes en drankje niet zullen ontbreken.'

Ze zijn de laatsten die de afdeling verlaten. De glazen lift zoemt in hoog tempo omlaag. In de garderobe treffen ze nog enkele collega-tjes die duidelijk veel zin in het uitje hebben. Of ze een lift willen? ‘Nou graag zeg!’ reageert Belle voor hen beiden. ‘Het is zo koud, om te griezelen. Waarom hebben we met Kerst nooit zulk weer! Vorst, kans op sneeuw!’

Een van de meisjes roept, terwijl ze afdalen naar de parkeergarage: ‘Omdat we in dit kikkerland wonen en niet het lef hebben om te emigreren!’ Eline laat de gesprekjes voor wat ze zijn en kruipt kleumend achter in de auto. De eigenaresse heeft nog maar pas haar rijbewijs... enfin, als ze een klein aanrijdinkje krijgen, hoeven ze niet naar de door haar verwenste receptie.

Ze komen echter veilig aan op de plaats van bestemming. Het net buiten de bebouwde kom gelegen restaurant is een waar lichtbaken. Zowel binnen als buiten branden lampen. De immens hoge kerstboom is nog niet weggehaald. De takken met de vele lampjes wiegelen zacht heen en weer in de ijskoude januariwind.

Belle steekt een arm door die van Eline en trekt haar mee. Hun hakken klikklakken op de bevroren stenen.

‘Als mijn moeder vroeger uitging en ze had schoenen met hakken aan, dan zei ik altijd: ‘Hoor, mama’s schoenen zeggen bij iedere stap: Uit! Uit! Uit!’ Joh, wat is dat lang geleden!’ Eline geeft de arm van Belle een licht kneepje. Jaren terug is Belle haar beide ouders verloren en ze is er nooit overheen gekomen. Ze waren te jong en te dierbaar.

Ook Eline heeft weinig familie. Háár reislustige ouders hebben buiten elkaar niemand nodig. Beroepshalve bevinden ze zich meer in het buitenland dan thuis. Dat hebben beiden gemeen, het gemis van ouders.

‘Ik weet wat je bedoelt. Ik vond het vroeger ook geweldig om mijn moeders schoenen aan te trekken. Fantaseren hoe het zal zijn als je volwassen bent! Nou, dat valt af en toe vies tegen, collega!’

Binnen is het, vergeleken met de buitentemperatuur, warm. Uit verborgen luidsprekers komt beschaafde muziek. Het geroezemoes van stemmen klinkt gezellig. Af en toe wordt er gelachen. Het glaswerk tinkelt, kortom: het is feestelijk.

Belle en Eline ontdoen zich van hun jassen en wandelen dan in Elines tempo naar de zaal waar de receptie wordt gegeven. Niet alleen de

bekende werknemers en werkneemsters zijn aanwezig, ook de buitenploeg geeft acte de présence. Zo noemen ze onderling de mannen en vrouwen die elders contacten leggen en onderhouden.

Medisch bedrijf Van Gelderen, kortweg Medigel. Er gaan geruchten dat er gefuseerd wordt en men hoopt dat eventuele veranderingen vanavond bekendgemaakt zullen worden.

‘Daar, de hapjes!’ zegt Belle opgewekt en met een sierlijke beweging schudt ze haar donkere krullen op haar rug. Een ober houdt hun een blad met gevulde glazen voor. Belle is zo vrij er twee te nemen, zonder overleg. Eline houdt er niet van om op een lege maag alcohol te drinken. Op dus naar de hapjes.

En inderdaad, ze moet toegeven dat het buffet er schitterend uitziet. Alleen jammer dat sommige mensen meteen een puinhoop maken als ze een portie van een mooi opge maakte salade scheppen.

‘Daar moest straf op staan!’ horen ze iemand zeggen waarop Belle begint te giechelen. Eline kiest besmeerde toastjes, eenvoudig maar lekker en nog voedzaam ook. ‘Zie je wel dat het meevalt!’ lacht Belle en kijkt genietend om zich heen. Hun directe chef is met een Ame-

rikaans type in gesprek verwickeld. ‘Zie toch eens hoe onze Adriaan zich uitslooft! Hij is rood aangelopen, slecht voor zijn bloeddruk, denk je ook niet?’

Eline knikt maar. Ze voelt zich hier niet thuis. Ze heeft een hekel aan plaatsen waar mensen net niet op elkaar zijn gestapeld en dan ook nog eens gesprekken voeren die ze normaal niet houden.

De algemeen-directeur vraagt hun aandacht. Hij staat op een laag podium en kijkt trots om zich heen. Zijn gezicht glimt, wat Belle doet opmerken dat hij vast te vroeg aan zijn champagne is begonnen.

Eline wipt van de ene voet op de andere. Na enkele jaren bij het bedrijf gewerkt te hebben, weet ze precies wat er komen gaat. Wat gezegd wordt en wat verzwegen wordt. Het is de kunst om ‘tussen de zinnen’ door naar de waarheid te speuren. Ze zou best in staat zijn de tekst voor de directeur te schrijven. Ieder jaar hetzelfde verhaal...

Toch is er een verrassing dit keer. Er wordt inderdaad gefuseerd en met wie dan wel? Even houdt de grote man zijn publiek in spanning en als hij de naam van het Amerikaanse concern noemt, breekt er spontaan een applaus

los. Ook Belle doet mee. Ze heeft haar glas aan de voet van een grote plant gezet, in de hoop dat het niet omvalt.

Eline doet het kalmer aan, ze tikt met een paar vingers op de pols van de andere hand.

Dan krijgt de Amerikaan het woord. Het blijkt dat de man goed Nederlands spreekt. Hij legt welwillend uit wat daarvan de reden is. Nederlandse ouders, die destijds zijn geëmigreerd. Maar ze hadden vaak heimwee en dus brachten ze alle vakanties in Holland door. ‘En gestudeerd hebben mijn broers en ik hier ook! Evenals onze kinderen.’

Belle stoot Eline aan. ‘Hoor je hoe hij dat zegt? Is die Amerikaanse R in gestudeerd? En hij zegt telkens te pas en te onpas ‘so’.’ Belle staat op haar tenen om de Amerikaan goed te kunnen zien. Eline mompelt: ‘Als hij maar niet begint met: ‘Wauw!’ Dat is ook zo’n specifieke kreet!’

Op hetzelfde moment roept de man enthousiast: ‘Wauw!’ Waarop zowel Belle als Eline de slappe lach krijgen. ‘Hij heet in het vervolg dus Wauw,’ stelt de opgewekte Belle vast en Eline, Eline vindt het best. Ze verlangt momenteel slechts één ding: lekker thuis bij de verwarming te zitten. Luisteren naar het gebab-

bel van haar oma, bij wie ze tijdelijk in huis woont. Babbelen kan oma als de beste, maar helaas valt luisteren haar moeilijk.

‘We heffen dus het glas!’

Belle duikt naar de pot van de ficus en heft gehoorzaam haar glas op. ‘Proost, Eline, het wordt vast een goed jaar voor ons en wie weet krijgen we een vette loonsverhoging!’

Na de speeches is er opnieuw een run op het buffet. Eline vraagt zich in stilte af of ze ongemerkt kan verdwijnen. De directe chef heeft haar gezien en zelfs de grote baas zond hen beiden een knikje.

‘Zullen we...’ begint Eline. Belle echter heeft haar aandacht bij het dienblad dat een ober haar voorhoudt. ‘Dit is wel erg aantrekkelijk, maar dan moet ik wél even langs de tafel met lekkers!’

Eline berust en laat zich op een vrijgekomen, elegant stoeltje neerzakken. Ze bewondert de ambiance. Alles is even smaakvol, waar ze ook haar blikken heen laat dwalen. Hoe zou het zijn om hier te werken?

Belle gaat naast Eline zitten, geen stoel voor haar, maar de rand van een stenen bloemenbak. ‘Proef!’ gebiedt ze. Eline knikt. ‘Lekker!’